

Hjubert Selbi

**POSLEDNJE
SKRETANJE ZA
BRUKLIN**

Preveo
Aleksandar Saša Petrović

■ Laguna ■

Naslov originala

Hubert Selby, Jr.

LAST EXIT TO BROOKLYN

Copyright © 1957, 1960, 1961, 1964 by

Hubert Selby, Jr. All Rights Reserved

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

KLASICI
SVETSKE
KNJIŽEVNOSTI

KNJIGA BROJ 4

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**POSLEDNJE
SKRETANJE ZA
BRUKLIN**

SADRŽAJ

Prvi deo

Sto godina – devedeset devet groša 9

Drugi deo

Kraljica je mrtva 25

Treći deo

Štrajk 95

Četvrti deo

Koda. Tamo gde se kopno završava 237

Pogovor 335

PRVI DEO

STO GODINA –
DEVEDESET DEVET GROŠA

Jer što biva sinovima ljudskim to biva i stoci, jednako im biva, kako gine ona tako ginu i oni, i svi imaju isti duh; i čovjek ništa nije bolji od stoke, jer sve je taština.

Knjiga Propovjednikova III, 19

SEDELI SU RAZBACANI DUŽ ŠANKA I NA STOLICAMA. JOŠ jedna noć. Još jedna noć se vukla u bifencetu kod Grka, u ofucanom lokalu pored Bruklinske vojne baze, koji je radio celu noć. S vremena na vreme ušao bi poneki prašinar ili mornar da pojede pljeskavicu i odsluša svoju ploču u džuboksu. Ali oni su obično slušali onu stravičnu seljobersku muziku. Razbacanci su pokušavali da nateraju Grka da promeni ploče, ali on bi uvek rekao jok. Ali mi smo ti stalne mušterije i kod tebe trošimo lov. More, vi sedite po svu noć i ništa ne kupite. Ma jel se ti to zezaš, Aleks? Ti bi klot mogo da ideš u penziju s parama koje smo kod tebe potrošili! Ma nemoj!? Od vas nemam dovoljno ni za taksi do kuće...

Dvadeset četiri ploče u džuboksu. Za frajere dobrih dvanaest koje igraju, a resto za mušterije iz Baze. Ali kad bi neko pustio neku ploču Levog Frejzela ili neko drugo sranje kroz gusto granje, oni bi počeli da jauču, da rukama mlataraju (joj, daso! kakva jebena radnja), i onda bi izašli na ulicu. Dva tipa kljukaju džuboks srebrnjacima i zato oni moraju da podupiru bandere i branike auta dok se

džovani ne zadovolje! Topla vedra noć kroz koju hodaju u grupicama, polako vuku desnu gljarku-idaljku, gegaju se, kukovima mešajući u stilu „oh, srce, ne tako naglo“, cigarete im vise u krajevima usana a kragne njihovih sportskih košulja pozadi podignute – seksi fazon „nema da brineš“, a napred zarozane. Ždrakaju ispod oka. Pljuckaju. Šacuju kola što pored njih klize. Određuju im lični opis: Marka. Model taj i taj. Godina proizvodnje. Broj konjskih snaga, cilindara. V-8. 6, 8, automatsko napajanje, mnogo konja – čitava ergela! More hromiranih delova. Štop-svetla ko neke mamutske grejalice: crvena i boje ćilibara! Jes vido roštilj na novom pontijaku? A? Šta kažeš? Leba mi, mrtav je! Jeeeste, al mu ubrzanje jedno veliko sranje. Ni prineti plimutu što se tog tiče. Kenjaža. I ne leži u krivinama ko bjuik. A s roudmasterom pređeš svakog puba u gradu. Da znaš. Si, mile – ako prvo uspeš da ga upališ! Ama iz cuga! Da znaš. Znam, s malo potpale. Nema veze: seče krivine ko lud, radi sve žace. Elektronski špric. Hidromatika. Ma ne mož da krene. I traktor mož da ga prestigne. To ne važi za novi osamdesetosmak! Samo takneš gas, a on te izbaci iz sedišta. Strašna kolica. Možda za tebe, ali brat više ne ćoriše tu felu. Za mene je roudmaster glavni. Još i sad ko pontijak. Kad bi ja *kupovo* kola: samo njega. Strašni branici, lude ratkapne, zažaren roštilj pozadi i najviše prostora – to ti je kadilak...! Ma, káda je sranje, kad ti kažem! Nezdavo se ponaša na drumu. Tvoja guzica se nezdravo ponaša, a ne kadika! Niko ne mož da stigne četressed-maka Kontinental kabriolet! Niko! To je zadnji krik. Pre neki dan smo vidli jednog gore u gradu. Beš mi mater ako te lažem: ludilo od kolica! Leba mi...!!! Natezali su se

frajeri kenjatori, natezali, ćaskali i šetali, šetali i ćaskali, doterivali usput svoje tesne pantalone i strukirane košulje, bacali opuške po ulici – Ma šteta što ga nisi vido! Spolja liht-zelen ko šartrez drink a iznutra bled ko krpa! Šta da ti pričam. Sedneš u takva kolica sa spuštenim tavanom, na nosinger nabaciš crne brile, na pluća vrisak od košulje i nema da brineš: gerla uđe sama ko bela lala, ne moraš da je kidnapuješ ko neka baraba – pljučkali posle svake druge reči ciljajući u pukotine na pločniku; doterivali kosu lakim dodirima dlanova, nežno vraćali jogunaste caknice na njihova mesta, jagodicama prstiju opipavali dlačice ne bi li napipali neku koja štrči i kviri očekivani utisak – Uh, burazere, trebaš da vidiš one nove strašne košulje što su stigle kod OB-ija! Pravi-pravcati ludi gabardin. More, jesi vido u izlogu ono krvavo srebrnoplavo odelce što sija ajkulinu kožu? Razume se da sam vido! Na jedan red, na jedno dugme, veliki reveri – nego, šta da se radi večeras? U rezervoaru samo nekoliko kapi benzina, a nigde plena da bi mogo da ga dopuniš? A uostalom, kuda večeras? – Čovek mora imati onaj salon na jedno dugme. Garderoba ti najkompletna bez njega. Si, al brat je ošacovo i onu novu benkicu što mož da igra dve uloge: i ko šalče i ko blejzer. Ova kon (verzac.) se nastavljala u beskraj i niko nije primćivao da jedan ponavlja ono što je već drugi rekao, i tako jedan od njih nađe i novog krojača koji je spreman da sašije najstrašnije pantalone za samo četrnaest somova; a šta kažeš na nove linkolnove branike?, pa su onda neko vreme posmatrali kola koja su prolazila pored njih, davali svoje stroge ocene i pljučkali; pa onda ko je povalio ovog mačora, pa ko onog; zatim jedan od njih izvadi iz džepa

četkicu i očisti svoje antilopske cipele, onda obrisao ruke i dotera odelo; a drugi hitnu uvis jedan novčić i čim novčić pade na pločnik stvori se jedno stopalo koje ga poklopi pre nego što je bilo ko mogao da ga podigne, a kad je ovaj podigao stopalo sa novčića, kosa mu je već bila raščupana (jer ga je jedan gurnuo) i on je ovome rekao jeb si mater i obrisao svoj češalj i kad mu je kosa opet bila u redu onaj mu je opet raščupao a ovaj počeo da psuje ko kočijaš dok su se ostali momci smejali, i onda neko još jednom badži raščupa kosu i počeo jedno međusobno guranje, pa jedan predloži da igraju šljage i reče neka prvi bude Vini i svi povikaše VAŽI a Vini reče e da ga jebem i pristade i oni napraviše krug oko njega i on se polako okrenuo ali je brzo trzao glavom posle udarca da bi otkrio onoga ko mu je udario šljagu i da bi ga umesto sebe posadio u sredinu, i kad se opet okrenuo on dobi još jednu šljagu a kad se ponovo osvrnuo oko sebe dve pesnice ga munuše u leđa zatim jedna u bubreg i on se presamiti dok su se oni smejali a on trzao, trzao i gledao oko sebe pa onda dobio i jedan bubotak u stomak i pao, ali u padu pokazao prstom na pravog i izašao iz centra i tako samo stajao nekoliko trenutaka dok se nije povratio i ponovo uzeo vazduh i počeo da maklja i da se oseća bolje kad je Toniju udario jednu šljagu u bubac i ostao neotkriven a Toni postao smireniji ali pod kišom udaraca neko vreme te najzad i on pokazao na pravog a Hari reče LAŽEŠ govornaru nisi mogo da me vidiš kad sam te zvizno! Ali teo ne hteo ipak je bio ubačen u centar a Toni čekao svoj trenutak i kad on dođe razori mu rebra i igra se nastavi još pet minuta, možda nešto manje ili više, Hari je još bio u centru dahćući i bezmalo

na kolenima dok su ostali udarali po njemu kako vole, ali im i to dosadi i igra se prekide i oni se vratiše u bifence kod Grka s Harijem jednako presamićenim i bez daha dok su se ostali smejali i onda su otišli u toalet da se operu.

Prali su se i vratove pljuskali hladnom vodom i kosu hladnom vodom pa su se onda otimali o čisto mestašce na prljavoj krpi koja je služila kao peškir urlajući kroz vrata BRE ALEKS nisi nikakav jebač kad ne mož da nam obezbediš čestit peškir kako se pristoji, a posle toga se tiskali i borili za mesto ispred ogledala. Kad su izašli iz toaleta i ponovo se našli u tesnom bifencetu, prišli su velikom ogledalu na zidu i tu završili sa češljanjem i doterivanjem odela smejući se i peckajući Harija; zatim su se opet razbacali po lokalu i ostali zavaljeni u stolicama ili naslonjeni na šank.

Kad su zatečeni govnnari otišli i oni ostali sami u bifencetu, zavapiše – ALEKS, deder leba ti nađi neki mjuzik na radijo! A što ne spustite malo love u džuboks? Tako ćete čuti šta želite. Ma nemoj bre da nas radiš! Ne budi bandoglav, Aleks. A što ne nađete neku službu? Onda ćete imati para. Ej, ti – pripazi malo na svoje reči! Dooobro, dooobro, nemate razlog da pcujete na vaš Aleks! Samo kažem da nađete neki poso, teško frajeri! KO frajer?! Da, ko? Smejali su se Aleksu, vikali, dok je on, osmehnut, sedeo na visokoj stolici bez naslona na kraju šanka. Jedan od razbacanaca se pruži preko šanka, uključi radio i poče da traga za muzikom sve dok neki saksofon ne zajeca a neko ne viknu HEJ, KONOBAR!, na šta mu Aleks reče da se nosi dođavola a ovaj udari pesnicom po šanku zahtevajući da bude uslužen, na šta ga Aleks upita hoće li šanku s jajima a ovaj odgovori Aleksu da kod njega ne

bi jedno jedino jaje pojeo sam ako ga kokoška ne bi pred njegovim očima snela; na to se Aleks nasmeja, reče mu đavole jedan i polako priđe loncu s kafom, napuni jednu šolju i upita ga da li namerava da svima poruči kafu a oni se nasmejaše, na šta im Aleks opet reče da treba da nađu neki posao jer VI se neprestano vucarate ovuda ko frajeri. Jednog dana ćete zažaliti zbog toga. Ućorkiraće vas i nećete više moći da pijete ovu dobru kafu. KAFU!!! Jao, pa ovo je gore od pišacke! Na Menhetnu pomije imaju bolji ukus od ovoga! More, opet ćeš ti da tražiš ovu moju kafu! Oću moj, da znaš! Prijaviću te vlastima. Samo ti prijavi, bar ću se onda smirim! Ma ti bi crko bez nas, Aleks! Ko bi te štitio od pijanaca? Kolko smo te samo puta izvukli iz procepa! More, vi ćete, momci, pasti u procep a ne ja! I to znate zašto? Zato što ste pravi jebivetri i ništa drugo. Ma nemoj tako, Aleks! Još ćeš da nas rasplačeš. Ti nemaš srca, LEKS! Ne budi grubaleks...

Aleks je sedeo na svojoj stolici uz šank osmehujući se, dok su oni pušili, dok su se oni smejali. Kolovozom ispred radnje prolazili su automobili a oni su pokušavali da ih samo po zvuku motora identifikuju, pa bi zatim prilazili izlogu da vide jesu li bili u pravu, sležući ramenima i gegajući se natrag ka svojim stolicama kad bi pogodili. S vremena na vreme u bifence bi ušao poneki pijanac a oni bi se razderali na Aleksa da odlepi guzicu od stolice i usluži gosta ili bi pak vrisnuli na došljaka ČISTI SE što pre dok se nisi otrovo od Aleksovog konjskog mesa i kafe, a Aleks bi odmah ščepao svoju prljavu krpku i njome izbrisao mesto na šanku ispred pijanca i rekao IZVOLTE, gospodine, ŠTA ŽELI gospodin, a oni bi zahtevali da im kaže zašto

se i njima ne obraća sa gospodine, a Aleks bi se na to osmehnuo i ponovo seo na svoju stolicu i na njoj ostao dok pijanac ne bi popio svoje piće, pa bi onda ponovo ustao, polako prišao šanku, naplatio, zvrnuo registar-kasom, pa bi se vratio i rekao im da sede s mirom JER MI plašite mušterije pa ćete ih rasterate, i onda bi se Aleks smejao barabar s njima, pa bi ispljunuo pikavac iz usta i stao na njega. A kola su i dalje prolazila, pijanci su i dalje prolazili a nebo je bilo vedro i bistro i puno zvezda sa mesecom i vetrić je ćarlijao i mogli ste čuti brektanje tegljača u luci i njihove duboke uuuuu-sirene kako se razležu zalivom i valjaju Drugom avenijom, a kad bi se sve utišalo mogli ste čak čuti i ćegrtanje vitla na skelama koje su spuštale sidra pred noćenje... a ova noć se vukla, vukla... a oni su tukli, tukli po žbunju da bi isterali zeca... izbacivali pikavce na ulicu, prilazili ogledalu, ćešljali se i doterivali a neko je preturao i po samoj utrobi radija da bi našao dobru muziku, i dve-tri cure uđoše u bifence a momci izravnaše svoje zarozane košulje oko struka prilazeći njihovom stolu i Fredija zgrabi Rouzi, devojka koju je on s vremena na vreme povaljivo, i zatraži mu pola dolara a on joj na to reće more, goni se, mala, i jeb se sama, pa se odvoji se od nje i sede na jednu visoku stolicu uz šank. Ona sede pored njega. On je pričao s momcima a ona bi mu svaki minut nešto govorila a on na nju uopšte nije obraćao pažnju. Kad se on malo pridiže na svojoj stolici, kao da ustaje, i ona poče da ustaje sa svoje, a kad on ponovo sede, sede i ona. Ali Fredi ipak ustade, popravi svoje pantalone, stavi ruke u džepove, polako izađe na ulicu i krenu ka uglu. Rouzi je išla za njim petnaest santimetara desno od njega i petnaest

santimetara iza njega. On zastade, nasloni se na banderu i pljucnu pored njenog lica. GORA si od pijavice. Pijavicu bar moš da otkačiš od sebe, a tebe jok. Al ništa ti ne vredi. Brat je lak ko pero. Lažeš, đubre, mene ne moš pređeš. Znam da si sinoć maznuo nekoliko soma. Pa šta? Kako došlo tako ošlo! Od te love nisam vido ni paklo cigareta, ješ mi mater! Pričaj ti to nekom drugom, a ne meni! Ali ja ti nisam tata. More, marš u tri lepe pičke materine! Zezaj mamu svoju a ne mene! Slušaj, maco, ako imaš briga, ajd u boga oca, a meni prestani da titraš jajca! More, razbiću ti jajca, đubre jedno – i ona pokuša da ga mune kolenom u mošnice, ali Fredi se brzo izmače, podiže jednu nogu a zatim je nadlanicom šljisnu preko lica.

U Bazu su se vraćala tri vojnika odmetnika pošto su kupili piće dvema kurvama u jednom susednom baru iz kojega su ih izbacili kad su počeli da se tuku s dvojicom mornara zbog kojih su ih kurve ostavile. Zastali su kad su čuli Rouzinu viku i gledali je kako posrće posle šamara. Kad joj je Fredi zatim prišao i ščepao je za vrat, jedan od njih trojice se oglasi rečima EHEJ, klinac, drž macu drž! A drugi ZAR vas dvoje ne znate da je cepanje na ulici zabranjeno... Smejali su se i dobacivali a Fredi ostavi Rouzi, okrete se prema njima, osmotri ih malo a zatim se razdera na njih JEBTE SI mame svoje, kopilani berača pamuka! Tako ćete olakšati muda. Vojnici prestadoše da se smeju i krenuše preko ulice ka Frediju. ZA OVO će ti iščupamo srce! Mnogo voleš crnje, a? Fredi viknu a ostali izleteše iz Grkovog bifea. Kad ih prašinari ugledaše, zastadoše, okrenuše se i potrčaše ka kapiji Baze. Fredi ulete u svoja kola a ostali se brzo sjatiše oko njih, neki uskočiše unutra

a neki se popeše na branike ili se samo uhvatiše za otvorena vrata; prašinari su i dalje trčali dok ih je Fredi gonio kolima po ulici. Dvojica su trčala ka kapiji a treći je, u panici, pokušavao da preskoči ogradu; njega je Fredi hteo da pripljeska između branika i zida a ovaj je u poslednjem trenutku uspeo da podigne noge, te su kola lupila u ogradu ispod njega. Momci skočiše sa branika, ščepaše prašinara za noge i povukoše ga dole. On pade na haubu a zatim se s haube skotrlja na pločnik. Oni napraviše krug oko njega i počеше da ga štiraju. On pokuša da se prebaci na stomak i da lice zaštiti rukama, ali kad se okrenuo na stranu jedan ga šutnu u slabinu a drugi ga raspali nogom po uhu i on jauknu, zakuka, počе da zapomaže, a zatim samo vrisnu kad mu jedna noga rascepi usnu – pička ti materina pamučarska! – a druga grunu u rebra i pomeri ga malo, te on pokuša da se pridigne oslanjajući se na jedno koleno, ali u to mu neko brzo priđe i šutnu ga u pleksus, on pade na jednu stranu, presamićen, s rukama na trbuhu, skupljenih kolena, pokušavajući da udahne vazduh, a kad je pokušao i da jaukne, krv mu zagrgota u ustima, donja vilica mu se opusti, na usta mu grunu pena i on počе besomučno da povraća, i dok je povraćao neko mu zagnjuri lice u baru bljuvotine s vrtložićima krvi i mehurićima vazduha koji su se formirali dok je on bljuvao, dahtao i krkljao a njihovi đonovi grurali po bubrezima i rebrima kopilana govnojeda koji je stenjao s licem uvaljanim u bljuvanjak i kvario baršunaste šare od krvi, razvlaćio ih i razmazivao, sve dok mu jedan novi šut ne rascopa njokalicu, te on opet zadahta, zakašlja se i podrignu i kad ponovo uvuče vazduh, on s vazduhom usisa i nešto bljuvanjka, pa zacvile,

a kad pokuša i da krikne, krik mu prigušiše bara i uzvici momaka, a Fredi ga šutnu u slepoočnicu, na šta pozelenelo kopile zakoluta očima, glava mu klonu za trenutak i on se obeznani i opusti, pri čemu mu glava pljusnu po bari, bupnu po pločniku a neko viknu PAJKANI i oni jurnuše u kola, na kola, neki se uhvatiše za kola, Fredi upali kola, i kad ih je pokrenuo i pokušao da zaokrene, jedan policijski auto-lunja stade ispred njih, policajci izađoše sa izvučenim pištoljima te tako Fredi zaustavi svoj auto a momci izađoše ili sidoše i polako krenuše preko ulice. Policajci ih poređaše uza zid. Momci su prvo stajali s rukama u džepovima, ali zatim ramena zaokruženih, glava malo oborenih pošto su ruke izvadili iz džepova i morali da ih podignu, jer su im policajci udarali jedan laki tabanjac po celom telu (gili-gili u smislu pretresa), posle čega su opet zauzeli svoje ranije položaje i stavove.

Glave su izvirivale kroz prozore, ljudi se pojavljivali u kapijama i pitali šta se dogodilo a policajci na svakog vikali ZAVEŽI i onda sami pitali šta se dogodilo. Momci su slegali ramenima i nešto mrmljali. Jedan od policajaca, urlajući, ponovo postavi isto pitanje u trenutku kad se pojavi jedan vojni policajac u pratnji ona dva prašinaru koji behu trčali ka kapiji a sada pridržavali između sebe trećeg kome je glava visila, kome su se noge vukle po pločniku, i pride grupi. Kad ih ugleda, civilni policajac upita ŠTA SE to ovde događa. OVI prokleti Jenki oće da ubiju ovog našeg drugara, eto to – i pokazaše na vojnika koga su pridržavali između sebe a kome se glava valjala s jedne strane na drugu, s licem i prednjim delom uniforme prekrivenim krvlju i bljuvanjkom, dok mu je iz glave kapala

krv. Fredi pokaza prstom na njega, zakorači ka policajcu i reče mu NIJE njemu ništa, taj zezator se samo pretvara! Momci malo podigoše glave, pogledaše Fredija, prigušeno se zakikotaše a jedan promrmlja VALA taj baš ima dobra muda! Policajac osmotri obeznanjenog vojnika i reče Frediju AKO SE *ovaj* pretvara, onda on mora da je neki STRAŠAN glumac! Kikot postade glasnjiji a neki u gomili posmatrača se nasmejaše. Policajci im narediše da kušuju. *Ama* šta je to ovde bilo, dođavola? Prašinari počеше da govore, ali Fredi ih nadvika. UVREDILI su moju suprugu! Neko reče JAO, JEL GA ČUJEŠ, a Fredi je, kao zapeta puška, oštro piljeći u vojnike, čekao da bilo šta kažu pa da ih nazove groznim lažovima. Pajkan ga upita gde mu je žena a on reče ENO je baš tamo. Ej, Rouzi! Dođ vamo! Ona im priđe; jedan kraj bluze, izvučen, visio joj je preko suknje, kosa joj je bila raščupana, ruž razmazan od Fredijevog šamara a ispod mnogih slojeva starog i prljavog pudera svetlucali su tragovi crnila za trepavice i vrhovi bubuljica. MI SMO lepo stajali na ono čoše i pričali kad eto ti ova tri gmizavca koji odma počnu da mojoj supruzi dobacuju nepristojne reči, a kad sam im ja reko da kušuju oni su se odma ustremili na mene. Jel nije tako bilo? Jeste. Uvredili su me, bogami – kazli su mi kurvetino prljava! Pa *kako* to može tebe uvrediti??? Fredi krenu na njega ali žacman ga svojim pendrekom munu u stomak i reče sed s mirom. A ti, vojniče, pripazi malo na svoje reči. More, svi ste vi Jenki isti. Anticrnačka rulja. Eto šta ste vi. Žacman priđe vojniku i reče mu AKO odma ne zavežeš pljucu uap-siću i tebe i tvog prikana. Oštro je piljio u vojnika sve dok ovaj nije oborio pogled, a onda se okrenuo gomili i upitao

da li je neko video šta se dogodilo a oni svi povikaše da su sve videli i da su celu gužvu započeli ovi pijani odmetnici koji su uvredili čovekovu suprugu i pokušali da ga biju a pajkan im reče okej, okej, zaveži! Onda se okrenuo vojnicima i rekao im da se vrate u Bazu i nađu nekog da se pobrine za njihovog drugara, a zatim se ponovo okrenuo Frediju i ostalima i rekao im da se čiste a AKO opet uvatim nekog od vas frajera da se tuče ja ću vam lično rascopam tintare i – EJ, ček malo! Pajkan se okrenu da vidi šta želi vojni policajac koji mu u tom trenutku priđe. KOLEGA, ovo ne mož tek tako da se završi! Ovi vojnici imaju neka prava i moja je dužnos da i' na to podsetim. Oni bi možda želeli da podnesu tužbu protiv ovi mangupa. JAO, DASO, šta si ti? Advokat? Ne, gospodine. Ja samo vršim svoju dužnos i podsećam ove ljude na njiova prava. U redu, reko si šta si imo da kažeš i sad se lepo vrati u svoju Bazu i sed s mirom. Ti znaš da barovi u ovom kraju rade celu noć. Da, gospodine, to je tačno, ali – ništa. Vojni policajac poče nešto da muca, zatim pogledom zatraži podršku dvojice vojnika, ali oni već behu krenuli ka Bazi vukući trećeg iz čije je glave curila krv i prskala po ulici.

Gomila se razide a glave nestadoše sa prozora. Pajkani se odvezoše dalje, a Fredi i drugari vratiše se u bifence kod Grka. Ulica opuste. Čulo se samo brektanje tegljača i, s vremena na vreme, zuk ponekih kola u prolazu. Čak se ni krv nije više mogla videti sa udaljenosti od nekoliko koračaja.

U Grkovom toaletu dizali su galamu tiskajući se oko lavaboja dok su se prali, ćuškali, smejali, pljuskali, dok su urlanjem izražavali svoje divljenje Frediju, pažljivo zagledali svoje cipele u strahu da im nisu negde zagrebane,

razvlačili prljav peškir, izvlačili metre toaletnog papira, dok su se gađali mokrim gužvicama hartije, pljeskali se po zadnjicama, češljali pred ogledalom, dok su popravljali svoje košulje, podizali okovratnike pozadi i izravnavali napred, i ispravljali pantalone oko bedara. EJ, jes vido lice onog drkadžije kad smo ga skinuli s plota? Aha! Sav se bio usro! Barabe. Ej, Fredi, kako tvoja biba? More, onaj pub te baš dobro muno u pleksus. Sranje. Sve žace mogu da me uvate za karu, bem ih u usta...!

E, deco, deco, jednog dana ćete gadno zaglavite. Znete samo da se makljate. Ma nemoj se zezaš, Aleks! Mi smo samo branili Fredijevu suprugu. Si, mile, vredali su Roziku. Urlali su, trupkali, pesnicama lupali po šanku i stolovima. Aleks se osmehnu i reče đavoli. Jednog dana ćete zažalite. Bolje da nađete neki poso. More, bolje ti da pripaziš na svoje reči, Aleks. No no! Pazi kako se izražavaš pred ovom damom! Svi se nasmejaše i razbacaše po šanku i stolicama. Baš ste jebivetri. Jednog dana ćete gadno zaglavite. Oh, Aleks, nemoj tako! Ti nemaš srca, LEKS! Ne budi grub, Aleks...

DRUGI DEO

KRALJICA JE MRTVA

I stvori Bog čovjeka po obličju svojemu, po obličju
Božijemu stvori ga; muško i žensko stvori ih.

Knjiga postanja I; 27

DŽORDŽET JE BIO (BILA) TOPLI BRATIĆ (HLADNA SESTRICA). Ona (on) nikada nije ni pokušava(o)la da to prikrije brakom ili muškim razgovorima (kako se to obično čini) a da pritom svoju homoseksualnost zadovoljava pomoću tajnog albuma sa slikama svojih omiljenih glumaca ili atleta, ili pak nadgledanjem raznih fizičkih aktivnosti dečaka ili posetama turskim kupatilima i muškim svlačionicama, gledajući iskosa a zapravo tražeći zaštitu, vapijući za njom iza svoje dobro čuvane maske muževnosti [strahujući od onog trenutka na nekom koktelu ili u nekom baru kad ta maska počne da spada pod uticajem alkohola ili odjednom spadne kad neki zgodan mladić pokuša da je (ga) poljubi u svojoj neodoljivoj želji da je (ga) ima, ili obratno, kad ona (on) trza na nekog pa je (ga) taj zvizne pesnicom po njokalici – nosi se pederčino! – a ona (on) postane histerič(na) an, pa počne neuravnoteženo da se pravda i izvinjava, dok najzad ne izjuri iz sobe]. Ne. Džordžet je imponovalo nešto drugo: on je bio homoseksualac kroz osećanje intelektualne i estetske superiornosti prema onima (naročito prema ženama) koji nisu bili pederi (pogledaj samo sve

one velike umetnike koji su bili topla braća!); a osim toga, voleo je i da nosi ženske gaćice, da maže usne karminom, da šminka oči (to znači i povremeno posipanje trepavica zlatnim i srebrnim prahom – „star-dastom“ iliti zvezdanom prašinom za trepuške); nosio je i dugu onduliranu kosu, manikirane i lakirane nokte, ženske haljine (sa ženskim donjim rubljem i vatiranim prslučetom), cipele sa visokim potpeticama i periku (jedan od njegovih velikih štosova koji su ga posebno uzbuđivali bilo je njegovo prerušavanje u elegantnu visoku plavušu), sa štiklama je bila visoka preko 180 cm (izlazila je u varoš u društvu jednog crnca), bio je to jedan krupan i lep crnački kopilan; kad bi on sa njom uplovio u lokal, sve mačke i mačori bi đipili sa svojih sedalica a normalni lafovi bi iskolačili oči i počeli da šize – A mogu ti reći, srce, da smo pre izlaska imali jedan lud sudar: tako smo se pocepali i nafiksali da u baru nisam ni na koga obraćala pažnju, na časnu reč! A s vremena na vreme je nosila i menstrualnu bindu.

Bila je zaljubljena u Vinija, i dok je on bio u zatvoru retko je išla kući; najveći deo vremena je provodila gore, u gradu, sa svojim prijateljicama, održavajući se u euforičnom stanju pomoću benzedrina i marihuane. Jednog jutra je došla kući u društvu prijateljice (posle trodnevne „čajanke“). Lice joj je bilo pod šminkom koju sve vreme nije skidala; a kad ju je, takvu, ugledao stariji brat, opalio joj je šamar i rekao – ako te još jednom budem video ovako nafrakanog, ubiću te! Ona i njena prijateljica su vrišteći izjurile iz kuće nazivajući njenog brata đubretom pederskim. Posle tog događaja, uvek bi se pre nego što pođe kući javila telefonom da vidi da li joj je brat tamo.

Njen život se nije obrtao ni oko svoje osovine ni oko neke tačke, već se vrteo centrifugalno oko nadražajnih sredstava, opijata, aktivnih pедера (koji su joj plaćali da za njih igra u ženskim gaćicama, da bi joj ih zatim zderali; bili su to biseksualci koji su svojim ženama govorili da idu sa prijateljima u kafanu, a zapravo su provodili noć sa Džordžet), a ona, opet, kad je bila sa nekim od njih, zamišljala je Vinija; perverzni talog bližio se vrhu čaše.

Kad je čula da je Vini uslovno pušten iz zatvora, otišla je u Bruklin (prethodno je kupila deset tuceta tableta benzedrina) i celu noć sedela u bifeu kod Grka, prateći Vinija u stopu, gde god bi se on maknuo, i pokušavajući da ostane s njim nasamo. Naručivala mu je piće, sedela mu u krilu i zvala ga u šetnju. On je to odbijao govoreći joj Ima vremena, srce. Možda kasnije. Džordžet se vrckala u njegovom krilu, šašoljila ga po uhu i osećala se kao mlada cura na svom prvom sastanku s momkom. Gledala ga je koketno. Pusti me, Vini, da te mazim, uzdržavajući se da ga ne poljubi, zagrli, miluje po bedrima, maštajući o dodiru njegove tople preponjače, i, zamišljajući ga golog, pripijala lice (ne baš mnogo nežno) uz njegovu kožu, gledala kako mu se mišići stežu, nežno prelazila vrhovima prstiju preko njegovih zgrčenih bedrenih mišica (možda će čak i ječati u klimaksu); dodir, ukus, miris... Molim te, Vini – njen san se gotovo nije razlikovao od svesne radnje, a benzedrin ju je čak ometao u nastojanju da se uzdrži, da taj san već *sad* ne pretvori u stvarnost.

No nije se ona uzdržavala iz straha da će je on ukoriti ili udariti (u njenoj svesti je to moglo da liči samo na svađu ljubavnika, koja se završava divnim pomirenjem), ne! Ona

je znala, ako to učini u prisustvu njegovih prijatelja (koji su je više podnosili nego prihvatili, ili iskorišćavali, kad su bili bez prebijene pare za „drink“ i „fiks“, ili, kad im je bilo dosadno, za zabavu), da će ga ponos naterati da je zauvek šupira, a onda za nju više neće biti ne samo nade nego, možda, ni sna. Ona probno stavi ruku na njegov potiljak i počne da se igra sa kratkim dlačicama na njegovom vratu. A kad je on odgurnu, ona đipi, i zakikota se kad je on pljesnu po stražnjici. Zatim odvrcka do šanka. Da li bih mogla da dobijem još jednu šolju kafe, Aleks, grčka pederčino? Metnu u usta još jednu tabletu benzedrina i proguta je s kafom; zatim ubaci novčić u džuboks i stade da se vrcka u ritmu jedne bluz-naricaljke tenor-saksofona. Nekolicina drugih Grkovih gostiju pljeskala je po taktu muzike i bodrila plesačicu, Tako, Džordžet, tako! A ona je, s rukama na potiljku, polako pravila elipse kukovima i – bup! – zadnjicom u lice jedne devojke koja joj se podsmevala. Evo i tebi malo, kurvetino. Kad muzika prestade, ona sede na jednu visoku stolicu uz bar, popi i ostatak svoje kafe, nekoliko puta se zavrte na pokretnoj stolici, zatim ustade i sa delikatno ispruženim rukama, u teatralnoj pozi, zapeva drhtavim falsetom *un bel di...* Neko se nasmeja i reče da je ona rođena za pozornicu. Imaš lep glas, Džordži. Da, reče ona ista devojka, kao stvoren za vabljenje svinja. Džordžet se na to okrete prema devojci, stavi ruke na bedra, naže glavu na jednu stranu i pogleda je prezrivo. Šta *vi* znate o operi, gospođice Kurosisačice? Zatim podiže nos i, hodajući na svoj najdostojanstveniji način, izađe iz bifea na ulicu.

Vini je imao dvanaest godina kad su ga prvi put lišili slobode. Beše ukrao jedna plimut mrtvačka kola. Bio je tako mali da je, sedeći za volanom, morao da se odsulja niz sedište da bi nogama dosegao papučicu za gas i kočnicu, te je jedan policajac na uglu, kad su kola stala na crveno svetlo, pomislio da u kolima nema nikog. Žaca se toliko iznenadio kad je otvorio vrata i video Vinija za volanom, da mu je trebalo nekoliko trenutaka da dođe k sebi i izvuče Vinija iz kola baš kad je ovaj ubacivao menjač u prvu brzinu s namerom da nastavi vožnju. Sudija nije bio ništa manje iznenađen od policajca koji je Vinija priveo, i bilo mu je prilično teško da obuzda smeh dok je dečka prekovrao i tražio od njega da mu obeća da nešto tako rđavo nikad više neće učiniti. Idi kući i budi dobar.

Dva dana kasnije, ukrao je druga kola. No sad je to učinio sa drugovima nešto starijim od sebe, koji su bili u stanju da voze a da pritom ne padaju mnogo u oči. Kola bi zadržali, vozili se njima u školu, kad bi u školu išli, sve dok ne bi nestalo benzina; a onda bi ih ostavljali i krali druga. Često su ih hvatali na delu, ali Vinija su uvek puštali pošto bi obećao da to nikad više neće učiniti. Bio je tako balav, čak je izgledao i mlađi nego što je bio, i tako bezazlenog lika da nijedan sudija nije mogao da ga smatra za prestupnika i odluči da ga pošalje u neki popravni dom gde bi možda i naučio lopovski zanat, dok je, ovako, bio samo vaspitno zapušten dečkić. Kad je imao petnaest godina i kad su ga jedanaesti put priveli, uputili su ga u jedan popravni dom za maloletnike. Kad su ga pustili, s njim je porazgovarao predstavnik jedne socijalne organizacije i zamolio ga da se upiše u njihov Klub dečaka iz susedstva.

Tokom te poslednje godine Vini se razvio u momčića i veoma se ponosio time što je umeo da se tuče bolje od svojih vršnjaka, pa čak i od većine starijih od sebe. Pošto je u klubu izazvao nekoliko malkjaža iz vica, prestao je da odlazi tamo i nikad ga više nisu zvali da se vrati.

Kad je navršio šesnaestu, osudili su ga i učorkirali za njegov prvi ozbiljan „štos“. Opet je ukrao jedna kola i ludo šišao autostradom pored Okeana (hteo je da vidi kolika je maksimalna brzina tih kola i da li bi s njima mogao da pređe saobraćajne pajkane ako ga pojure), ali je napravio karambol. Razbijena glava bila mu je jedina ozleda. Na mesto nesreće pozvana su kola za hitnu pomoć; stigla je i policija. Lekarski pomoćnik mu je stavio zavoj na glavu i rekao policajcima da je ozleđeni u dobroj kondiciji i da ga mogu odvesti u policijsku stanicu. Kad su mu dva policajca pomagala da se popne uz stepenice koje vode u policijsku stanicu, Vini još nije bio potpuno svestan onoga što se dogodilo, ali je znao da ga vode pajkani. Jednog je gurnuo niz stepenice a drugog je jednim udarcem pesnice u vilicu sravnio sa zemljom i pobegao. Možda je i mogao da im utekne za sva vremena, ali on je otišao u bife kod Grka, gde je svojim prijateljima pokazivao ranu na glavi i pričao kako je sredio dva pajkana.

Za ovaj prestup je osuđen na jednu do tri godine zatvora (zavisno od vladanja) i poslat u ćorku.

U zatvoru mu je, izgleda, bilo zabavno. Tamo je pomoću čiode i mastila istetovirao svoj broj na članku i posle ga je svima pokazivao kad je došao kući. Kad su ga pustili pre isteka kazne (pod uslovom da neće ponoviti prestup), on je otišao pravo u bife kod Grka, gde je presedeo celu noć

pričajući svojim drugarima šta je sve doživeo u zatvoru. Mnogi među njima su ležali u istom zatvoru, pa su im teme bile bliske i zajedničke: pričali su o čuvarima, radu u zatvoru, o zatvorskom dvorištu i ćelijama. Dan posle njegovog puštanja iz zatvora, tri revolveraša su pokušala da opljačkaju jednu radnju i u sukobu sa policijom jedan je ubijen na licu mesta, dok su ostala dvojica u kritičnom stanju preneti u bolnicu. Kad je Vini to čuo, kupio je novine, isekao članak o tome (sa fotografijama provalnika) i danima ga nosio sa sobom, dok se hartija nije iskrzala i najzad raspala od silnog Vinijevog pokazivanja članka svima, uz obaveznu primedbu da su to bili njegovi prijatelji. S ovi lafovi sam bio u istoj ćorki. Pogle, ovaj dasa, Stiv, koga su ukokali, jel ga vidiš? E, on i ja smo bili nerazdvojni. I za vreme klopanja sedeli smo jedan pored drugog, na istoj klupi. Nas dvojica smo bili glavni za celo zatvorsko dvorište. Naša reč je bila zakon. Obojica smo zaglavili samicu, jerbo smo rasturili dva frajera što nisu teli da nam dadu pakete s klopom koje su dobili od kuće. Kad vam kažem, bili smo nerazdvojni.

Ponos koji je Vini osećao zbog toga što je poznavao dasu koga su policajci ubili za vreme provale, bio je nešto najveće u njegovom životu, a uspomenu na taj događaj on je negovao sa brižljivošću nekog invalidiziranog fudbalera koji se na kraju svog tužnog života seća onog svog gola koji je njegovom timu doneo prvenstvo.

Vinija je nešto prijatno štrevalo pri pomisli na ono veče kad je odbio Džordžetin predlog da se malo prošetaju, kad ju je pljesnuo po stražnjici i rekao Ima vremena, srce. Možda kasnije. Godilo mu je što neko tako strašno trza na

njega. Nema veze što je to jedan peder. Dok je sedela za barom, on joj je prišao, stao iza nje, ovlažio prst i zavukao joj ga u uvo; smejao se dok se ona izvijala i kikotala. Baš je šteta što nisi bila pored mene u zatvoru. Imao sam tamo par cakanih momaka, ali oni nisu imali ovako fino dupence – i ponovo je pljesnu po stražnjici gledajući u svoje drugare, smeškajući se i očekujući da se i oni osmehnu u znak prihvatanja njegovih duhovitosti. A njihovi osmesi su mu govorili Baš si laf, Vini. Strašan zezator. Nema te love, srce guzato, za koju bi ti ga sad dao! – i ponovo se okrete ostalima da se svojim očima uveri da oni shvataju da je Džordžet zaljubljena u njega i da je on u svako doba može imati, ali da je on mrtav hladan prema njoj i da bi je samo za grdnu lovnu mogao udostojiti svoje naklonosti; a pritom se osećao superiorno u odnosu na ostale, zato što je poznao Stiva koga su ukokali pajkani i zato što je Džordžet klikerašica, pametna osoba koja sve njih može ko od šale da pređe rečima (mada je istovremeno mrzeo svakog drugog ko se služio višesložnim rečima, a svakog onog ko je išao u školu smatrao je za kenjatora), sve sem nje – jer to jezičko zezanje ona ne bi smela ni da pokuša s njim! – mislio je on, brkajući – u svojoj tupoj, nikad zreloj svesti – njenu usamljenost s poštovanjem prema njegovoj snazi i muževnosti.

Pošao je za Džordžet ka izlazu na ulicu i usput se okrenuo da se nasmeje devojci koju je Džordžet uvredila; a ova je nastavila da sedi, pokušavajući očajnički da izmisli nešto uvredljivo i da mu time odvrati, ali bes joj se odražavao samo na licu i u zadebljanju jezika. Samo je uspela da pljune i da mu kaže da je proketo kopile što pedere tuca za

lovu. Onda se okrenula i Džordžet držeći cigaretu između kažiprsta i srednjeg prsta desne ruke, izvrnute i ispružene, dok joj je leva počivala na boku, i, s prezirom gledajući zajapureno lice devojke, rekla, Šta te vadi, mizerijo? Gde si ostavila svoju erotičnu prirodu – na trotoaru ili u pisoaru?

Vini se nasmejao pokušavajući da ostavi utisak da je ukapirao Džordžetinu primedbu (samo maglovito svestan mogućnosti da je u primedbi ipak bilo nečeg što nije ukapirao) i gurnuo devojku natrag na njenu stolicu kad je ova ustala i pokušala da krene ka vratima; zatim je izašao, uštinuo Džordžet za obraz i izvukao jednu cigaretu iz njenog džepa. Šta kažeš da se malo prošetamo? Mogu čak malo i da ti ga dam da mi ga pušiš. Oh, gle ti njega moćnoga! – nadala se da on govori ozbiljno, pa je na svoj najfiniji ženstveni način počela da se uvija stidljivo. To će te košta samo pet zelembaća! – rekao je naslonjen na branik nećijih parkiranih kola i gledajući kroz otvorena vrata na ostale u Grkovom bifencetu u želji da se uveri da su oni to videli i čuli. Oh, prosto me zasipaš svojom velikodušnošću, Vinsente (osmehujući se na njegov). Ja se zovem Vini i mani to Vinsent-sranje (i želeći da ga ima, pa makar i platila za to, ali ne na poslovnoj bazi). Dala bi mu ona novac ako joj ga on zatraži, ali ne u *tom* momentu; kad bi mu dala pare, to ne bi samo ubilo, ili tek uprljalo, san, već bi ona tako postala njegov klozet, a to bi bilo nepodnošljivo, pogotovu posle tolikog čekanja. Ona je znala da on s njom neće poći dok su ostali tu, prisutni, jer se plašio da će mu se rugati što je zagrizao pederski mamac, te je tako bila prinuđena da čeka i da se nada da će oni otići. Rezonujući tako, a i nadajući se, u svojoj benzedrinisanoj

svesti, da se možda ipak vara i da će je on uzeti za ruku i odšetati s njom dalje od tog mesta, ona je nastavila sa svojom malom igrom. Moraš, srce, da znaš da ja imam jedno tuce muških guzica koje me plaćaju malo više nego što su pišljivi pet zelembaća!

Tebi ću ga, Džordži, dati džabe – reče Hari pa je ščepa za jedno uvo. Ne dodiruj me, Hari, monstrumu jedan!, i odgurnu mu ruku pljesnuvši ga po njoj. Nisam raspoložena za seks s *tobom*. Hari iz džepa izvadi svoj nož na dugme, pritisnu ga, sečivo izlete, on ga ukoči, dodirnu palcem i oštricu i vršak i krenu ka Džordžet koja je uzmicala i mlatarala razlabavljenim šakama prema njemu. Stoj mirno pa ću od tebe da napravim pravu ženu, bez da moraš da ideš u Dansku. On i Vini su se smejali dok je Džordžet uzmicala sa ispruženim mlitavim rukama. Pa ni ti sam, Džordži momče, ne želiš da se zaplićeš o tu svoju veliku kitu, zar ne? Pusti me da ti je otfikarim. Ali ona *nije* velika, gospojice Rozo – mali ti se srozo! – pokušavala je da potisne strah zamišljajući sebe u ulozi heroine – I nosi se dalje od mene!

Hari podmuklo hitnu nož ka njoj i dreknu Brzo razmisli! Ona malo podiže svoju levu nogu, pokri lice šakama, okrenu glavu na drugu stranu i vrisnu OOOOOOO!, a nož pade na trotoar, udari u zid kraj nje i odskoči nekoliko stopa iza nje. Hari i Vini su se smejali. Vini ode do noža i podiže ga, dok je Džordžet i dalje cikala na Harija. Monstrume, nakazo! Pederu neandertalski! Ti – a sad i Vini hitnu nož dreknuvši Razmisli brzo! Džordžet je poskakivala i uz piruete izbegavala nož vrišteći na njih dvojicu da prestanu (a sad ju je samo benzedrin sprečavao

da ne padne u histeriju); ali njih dvojica su se smejali i hrabrost im je rasla s njenim strahom; bacali su nož sve energičnije i sve bliže njenim nogama; nož je odskakivao i leteo dalje, oni su ga podizali i ponovo bacali na razigrane noge (prizor je podsećao na jedan od onih u vesternima druge klase); smeh, poskakivanje i piruetisanje odjednom prestadoše kad se nož zari u list njene noge (da je ribić bio daska, a ne meso, nož bi zavibriao i zabrujao). Džordžet radoznalo i ispitivački pogleda u mali vidljivi deo sečiva i dršku koja je izvirivala iz njene noge, isuviše iznenađena da bi osetila kako joj se krv sliva niz nogu, da bi mislila na ranu ili na opasnost, već je samo buljila u nož pokušavajući da shvati šta se dogodilo. Vini i Hari su samo stajali i gledali. Hari promrmlja nešto kao bio je to dobar pogodak, a Vini se osmehnuo. Džordžet podiže pogled, vide kako se Vini osmehuje, zatim ponovo pogleda u nož i vrisnu *Upropastiste mi moje nove tesne pantalone!* Ostali, posmatrajući prizor sa vrata Grkove kafane, smejali su se, a Hari je upita šta ona to gaji na svojoj nozi. Džordžet mu na to jednostavno reče *Jebi se i odskakuta do stepenika ispred sporednih vrata Grkove kafane i polako sede, pažljivo držeći nogu ukrućenu i ispruženu ispred sebe.* Hari je upita da li bi htela da joj izvuče nož, a ona vrisnu na njega i otera ga dođavola. Nagnuvši se napred i blago uhvativši dršku noža vrhovima prstiju, ona, zatvorenih. očiju, poče probno da vuče nož, a zatim ga polako i izvuče iz svoje noge. Uzdahnu i ispusti nož, zatim se ponovo nasloni na dovratnik, malo savi nogu u kolenu, pruži ruku i skide cipelu. Bila je puna krvi. Dejstvo benzedrina beše gotovo sasvim oslabilo, te je drhtala dok je iz cipele prosipala krv

koja je pljuskala po trotoaru i iz jedne lokvice potočićima tekla u pukotine na pločniku, mešajući se sa prljavštinom u pukotinama i nestajući... Vrištala je i proklinjala Harija.

Šta ti je, Džordži? Jel to sirotu devojčicu nešto bo-bo posle boc-boc, a? Vrištala je, cvilila. Pokosili ste me! Obo-rili! Vi kvarni monstrumi, srušili ste me! Pogleda Vinija s molbom u očima, pokušavajući da ponovo vlada sobom (benzedrin više nije dejstvovao i panika je počinjala da zauzima njegovo mesto); nadala se da će izmamiti njegovo saosećanje i gledala ga je blago kao ljubavnica koja nepovratno odlazi od svog dragog, a Vini se smejao misleći koliko ona sad liči na pseto koje šeni za kosku. Šta ti je, srce? Jel te nešto boli, il tome slično?

Bila je maltene obeznanjena od straha i besa dok su ostali urlali od smeha. Gledala je u zamučena lica želeći da ih ritne, da ih ispljuje, išamara, izgrebe, ali kad je pokušala da se pokrene, bol u nozi je zadržala i ona se ponovo nasloni na dovratak, sada već potpuno svesna svoje noge i, prvi put, misleći na ranu. Povučela svoju tesnu nogavicu sve do kolena, uzdrhta kad oseti krvlju natopljenu nogavicu i pogleda u ranu, u krv koja je još curila i kvasila čarapu, i u malu lokvu krvi ispod stopala, nastojeći da se oglušuje o zvižduke i da ne obraća pažnju na Atu – curu koja joj je podizala stopalo.

Vini je u međuvremenu bio ušao u Grkovo bifence i odande doneo bocu joda (koju mu je dao sâm Aleks) i rekao Džordžet Ama, nema šta da brineš. Sad ću ja to začas sredim. Onda joj je podigao nogu, sipao jod u ranu i počeo grohotom da se smeje zajedno sa ostalima kad je Džordžet vrisnula i đipila, držeći ozleđenu nogu obema